

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/67/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011899515
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011899515.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Milana Chmelára, podnikateľa podnikajúceho pod obchodným menom Milan Chmelár - FIPOSTAV - FIRMA PODNIKATELSKO - STAVEBNÁ, s miestom podnikania Lehota 411, IČO: 17 559 243, zastúpeného JUDr. Ladislavom Chmelárom, advokátom, so sídlom Levická 579, Vrábľe, proti odporcovi: Ing. Vladimírovi Víkovi, podnikateľovi podnikajúcemu pod obchodným menom Ing. Vladimír Víkor - DYNAMIK, STAVEBNÁ FIRMA, s miestom podnikania Štúrova 22, Nitra, IČO: 14 108 097, zastúpeného ADVOKÁCIA, s. r. o., so sídlom Hollého 10, Nitra, o zaplatenie sumy 22 447,22 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2 30 Cb 1599/1993-1093 z 21. septembra 2011, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2 30 Cb 1599/1993-1093 z 21. septembra 2011 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. Z-2 30Cb 1599/1993-1093 z 21. septembra 2011 návrh zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 12 764,23 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že navrhovateľ si v návrhu na začatie konania z 13. decembra 1993 uplatnil proti odporcovi právo na zaplatenie sumy 817 535,52 Sk titulom zaplatenia ceny diela. Odporca namietal, že v zmluve o dielo nebol dohodnutý pevne stanovený rozsah stavebných prác a keďže v priebehu prác zistil, že navrhovateľ nevykonáva práce kvalitne, navrhol mu zrušiť zmluvu o dielo. Odporca tiež namietal, že nedošlo ani k písomnému odovzdaniu a prevzatíu prác.

Krajský súd v konaní zistil, že navrhovateľ uzavrel s odporcom zmluvu o dielo, ktorej predmetom a účelom bolo vykonanie prác na stavbe „Rekonštrukcia farmy ošápaných Alešince“ v rozsahu 2,5 milióna Sk, pričom navrhovateľ vykonával pre odporcu subdodávky. Vo februári 1993 odporca doručil navrhovateľovi dodatok č. 1 k zmluve o dielo, podľa ktorého sa mali zmluvné strany dohodnúť na zrušení zmluvy ku dňu 01. januára 1993 z dôvodu vykonania nekvalitnej práce, používania nekvalitných materiálov a celkového nedodržavania technologických postupov zo strany zhotoviteľa. Navrhovateľ tento dodatok nepodpísal, a odporcu vyzval na prevzatie uskutočnených prác, na výzvu, ktorú však

odporca nereagoval. Vzhľadom na to, že medzi účastníkmi konania bolo sporné aké práce, v akom rozsahu a v akej cene vykonal zhotoviteľ, krajský súd nariadil znalecké dokazovanie. Úlohou znalca bolo posúdiť, či je odporca povinný zaplatiť predmetné faktúry, aký rozsah stavebných prác navrhovateľ ako zhotoviteľ realizoval pre odporcu ako objednávateľa a aká je obvyklá cena ním vykonaných prác. Keďže zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ vykonal práce v rozsahu 661 834,- Sk, súd zaviazal odporcu na zaplatenie tejto čiastky. Úrok z omeškania navrhovateľovi priznal vo výške 0,1 % v súlade s článkom V bodom 4 zmluvy o dielo. Na odvolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6 Obo 82/99 z 21. decembra 1999 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní nebolo preukázané, ktoré stavebné práce a v akom rozsahu si odporca objednal, ale nesporne za časť vykonaných prác zaplatil a v časti, ktorá je predmetom konania, sa bránil tým, že fakturované práce boli vykonané naviac.

Zo stavebného denníka krajský súd zistil, že tento obsahoval všetky práce, za ktoré sa navrhovateľ domáhal úhrady žalovanej sumy. V konaní bol vypočutý ako svedok I. Q., ktorý na stavbe pôsobil ako stavebný dozor investora a ktorý potvrdil, že práce, ktoré boli objednané, boli „prenášané“ na firmu Dynamik - odporcu, ktorý ich „prenášal“ na navrhovateľa. Aj ďalší svedok Ing. F., ktorý bol pôvodne pracovníkom odporcu, potvrdil, že stavebný denník sa na stavbe viedol. Zo záverov znaleckého dokazovania, ako aj doplneného dokazovania na základe usmernenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplynulo, že navrhovateľ vykonal práce v rozsahu 661 834,- Sk, preto krajský súd opätovne zaviazal odporcu k zaplateniu tejto sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,1 % v súlade s článkom V bodom 4 zmluvy o dielo. Na odvolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 3 Obo 291/2006 z 09. októbra 2006 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky účastníci konania neuzavreli zmluvu o dielo, pretože navrhovateľ v konaní nepredložil odporcom potvrdený súpis vykonaných prác, a nie je možné určiť, či a ktoré práce uvedené v stavebnom denníku, navrhovateľ vykonal na základe objednávky pre odporcu a tiež nebolo preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom došlo k dohode o cene diela. Nakoľko navrhovateľovi nevzniklo právo na peňažné plnenie na základe zmluvného záväzkového vzťahu, úlohou súdu prvého stupňa bolo uplatnený nárok navrhovateľa posúdiť titulom bezdôvodného obohatenia na strane odporcu.

V ďalšom konaní krajský súd uznesením č.k. Z-2 30 Cb 1599/1993 pripustil zmenu návrhu v znení prednesu právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní dňa 23. marca 2011. K zmenenému návrhu sa vyjadrila právna zástupkyňa odporcu, ktorá uviedla, že účinky zmeny návrhu nastali dňa 23. marca 2011, kedy súd uznesením vyhláseným na pojednávaní pripustil zmenu návrhu. Odo dňa zmeny návrhu sa posudzuje aj prerušenie plynutia premľacej lehoty, ak do zmeny návrhu premľacia lehota neuplynula. Nakoľko dňa 23. marca 2011 bola súdom na pojednávaní do zápisnice pripustená zmena návrhu, začali plynúť hmotnoprávne účinky zmeneného návrhu. S poukazom na uvedené právna zástupkyňa odporcu vznesla námietku premľania, a to v časti istiny uplatnenej navrhovateľom vo výške 22 447,22 eur, ako aj v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 3 % zo sumy 8 069,99 eur za obdobie od 01. apríla 1993 do 30. apríla 1995, vo výške 22 % zo sumy 8 069,99 eur za obdobie od 01. mája 1995 do zaplatenia, vo výške 3 % zo sumy 14 377,23 eur za obdobie od 14. októbra 1993 do 30. apríla 1995 a vo výške 22 % zo sumy 14 377,23 eur za obdobie od 01. mája 1995 do zaplatenia, nakoľko právo navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 22 447,22 eur spolu s príslušenstvom je premľané.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premľí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premľí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo.

Podľa faktúr malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť v rokoch 1992 a 1993, čo znamená, že pri zmenenom návrhu sa premľalo v roku 2002 a v roku 2003. Keďže súd bol povinný prihliadnuť na námietku premľania, tak návrh v celom rozsahu zamietol z dôvodu premľania práva navrhovateľa na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v súlade s ust. § 107 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

Na návrh právneho zástupcu navrhovateľa na ustanovenie znalca z odboru účtovníctva súd neprihliadol

z dôvodu, že akceptoval námietku premĺčania celého uplatneného nároku.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal náhradu trov konania pozostávajúcu zo súdneho poplatku za odvolanie z 11. februára 1998 v sume 1 085,47 eur a súdneho poplatku za odvolanie z 31. októbra 2006 v sume 1 318,06 eur, náhrady znalečného v sume 616,84 eur a trov právneho zastúpenia v sume 9 743,86 eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Nesúhlasil s rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v prípade práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho premĺčania ide o špecifickú otázku, resp. špecifický vzťah medzi právnou úpravou Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka, ktorá spočíva v tom, že inštitút bezdôvodného obohatenia upravuje Občiansky zákonník v ust. § 451 až § 459, avšak právnú úpravu premĺčania upravuje komplexne Obchodný zákonník (§ 387 až § 408). Na riešenie vzťahu Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka treba použiť interpretačné pravidlo, ktoré je vymedzené v § ust. 1 Obchodného zákonníka, pričom východiskovou otázkou je, že záväzok z titulu bezdôvodného obohatenia, ak ide o vzťah medzi podnikateľmi a vznikol v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou, je obchodnoprávnym vzťahom, a to aj napriek tomu, že sa naň v dôsledku absencie právnej úpravy v Obchodnom zákonníku bude aplikovať právna úprava Občianskeho zákonníka. Premĺčanie a bezdôvodné obohatenie sú 2 samostatné inštitúty a na tomto základe treba posudzovať aj ich právnú úpravu v oboch zákonníkoch a s tým pristupovať aj k výkladu a aplikácii Občianskeho zákonníka na obchodné vzťahy. Teda, osobitne treba pristupovať k právnej úprave bezdôvodného obohatenia obsiahnutej v Občianskom zákonníku, ktorá sa bude aplikovať aj na obchodné vzťahy a osobitne k právnej úprave inštitútu premĺčania, ktorý (ako celok pre obchodné vzťahy) upravuje Obchodný zákonník a bude sa preto aplikovať aj na premĺčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to aj napriek tomu, že Obchodný zákonník neustanovuje osobitnú premĺčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aplikácia ust. § 107 Občianskeho zákonníka v predmetnej veci preto nemá opodstatnenie. V tomto smere navrhovateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 214/04 z 13. 12. 2005.

Navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona, sa skončí premĺčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Zo spisového materiálu vyplýva, že súdne konanie začalo podaním žaloby z 08. decembra 1993, ktorá bola doručená krajskému súdu dňa 13. decembra 1993, teda pred uplynutím premĺčacej doby. Na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že krajský súd uznesením z 23. marca 2011 pripustil zmenu návrhu, pretože aj po tomto pripustení zmeny návrhu sa jedná stále o to isté konanie. S poukazom na uvedené preto odporca nemôže v tomto súdnom konaní úspešne uplatniť námietku premĺčania.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že rešpektuje právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) č. k. 3 Obo 291/2006 zo 06. decembra 2007, podľa ktorého mu nevzniklo právo na peňažné plnenie na základe zmluvného záväzkového vzťahu, pričom úlohou súdu prvého stupňa bolo posúdiť jeho nárok z dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu. Povinnosťou navrhovateľa nebolo právne kvalifikovať titul, o ktorý opiera svoje zákonné nároky a žiada ich plnenie, nakoľko ide o právnú otázku, o ktorej rozhoduje súd. To, že nárok opieral o zmluvný vzťah, ktorý podľa názoru NS SR nie je, neznamená, že tento nárok zanikol alebo ide o nárok neexistujúci. Z vykonaného dokazovania, vrátane vylúchu účastníkov a svedeckých výpovedí vyplýva, že práce boli skutočne vykonané, pričom pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné vychádzať zo znaleckého posudku a jeho dodatkov. Z vykonaného dokazovania evidentne vyplýva, že majetok odporcu sa zhodnotil o vykonané práce zo strany navrhovateľa, pričom hodnota takto vykonaných prác predstavuje žalovanú sumu. V prípade, ak o bezdôvodnom obohatení rozhoduje súd, ten má vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo považuje vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za vzťah z bezdôvodného obohatenia a uviesť tiež, pod ktorý z prípadov uvedených v ust. § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka patrí posudzovaný prípad.

Navrhovateľ nesúhlasil s vyjadrením právnej zástupkyne odporcu, že nebol daný žiaden dôvod na fakturáciu zo strany navrhovateľa voči odporcovi a tiež, že odporca nie je subjekt, ktorý v tomto prípade získal bezdôvodné obohatenie. V rámci vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, kto vykonával dielo a v akom rozsahu ho vykonal, na základe akých písomných podkladov bola suma za dielo fakturovaná a kto mal túto sumu aj investorom zaplatenú. Zo súdneho spisu je nepochybné, že

odporca fakturoval Poľnohospodárskemu družstvu Alekšince (investor) podľa predloženej faktúry navrhovateľa a zoznamu prác. Keďže odporca stavebný denník nevedol, nie je zrejmé, na základe čoho by mohol vyčíslieť, resp. vypracovať faktúru pre Poľnohospodárske družstvo Alekšince bez faktúr za vykonanú prácu, ktoré odporcovi predložil navrhovateľ.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a návrhu v celom rozsahu vyhovel a odporcovi uložil povinnosť nahradiť mu trovy prvostupňového konania v sume 8755,72 eur a trovy odvolacieho konania, výšku, ktorých dodatočne vyčíslil.

K odvolaniu navrhovateľa zaslal odporca písomne vyjadrenie, v ktorom uviedol, že zotrváva na uplatnenej námietke premĺčania. Pri zmene návrhu zostávajú zachované len procesnoprávne účinky návrhu, pričom odo dňa 23. marca 2011 začali plynúť hmotnoprávne účinky zmeneného návrhu, keďže uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 23. marca 2011 súd pripustil zmenu návrhu. Poukázal na to, že svoj právny názor opiera nielen o zákonné ustanovenia, ale aj o obvyklú súdnu prax, na ktorú nadväzuje platná súdna judikatúra, napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V 19/2007. Navrhovateľ žiadnym relevantným spôsobom vyššie uvedené skutočnosti nespochybnil a ani nepoukázal na žiadne zákonné ustanovenie, resp. súdnu judikaturu, ktorá by negovala právny názor odporcu, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd.

Odporca sa stotožnil aj s právnym posúdením premĺčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože nárok navrhovateľa nevyplyva zo žiadneho záväzkovo - právneho vzťahu založeného podľa Obchodného zákonníka, ale ide o bezdôvodné obohatenie podľa zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Pre prípad, ak by odvolací súd posudzoval premĺčanie podľa Obchodného zákonníka, tak z dôvodu právnej istoty opakovane uplatnil námietku premĺčania voči celému nároku, vrátane pripustenej zmeny návrhu, t.j. vo výške istiny 22 447,22 eur a uplatneného úroku z omeškania tvrdiac, že právo navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia odporcu vo výške 22 447,22 eur spolu s príslušenstvom bolo premĺčané.

Posudzovanie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia je irelevantné, keďže došlo k zmene návrhu a uplatneniu námietky premĺčania práva zo strany odporcu.

Z vyššie uvedených dôvodov odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v sume 472,98 eur za písomné vyjadrenie k odvolaniu spolu s režijným paušálom a daňou z pridanej hodnoty, keďže advokát odporcu je platiteľom uvedenej dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa ust. § 10 odseku 2 O. s. p., prejednal vec v medziach odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom sporu je navrhovateľom uplatnené právo voči odporcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 22 447,22 eur s príslušenstvom, nakoľko podľa záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v jeho uznesení č. k. 3 Obo 291/2006-935 zo 06. decembra 2007, navrhovateľovi nevzniklo právo na zaplatenie peňažného plnenia na základe zmluvného záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o dielo z 01. decembra 1992.

Z petitu návrhu na začatie konania, doručeného krajskému súdu dňa 13. decembra 1993 vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil voči odporcovi zaplatenie sumy 817 535,52 Sk s príslušenstvom. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2 30 Cb 1599/1993-392 z 19. októbra 1998 bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi istinu 661 834,- Sk spolu s 0,1 % úrokom z omeškania za každý deň omeškania od 14. 10. 1993 do zaplatenia a trovami konania v sume 63 300,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku bol návrh zamietnutý. Na odvolanie odporcu voči vyhovujúcemu výroku rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6 Obo 82/99- 404 z 21. decembra 1999 tak, že rozsudok krajského súdu z 19. októbra 1998 v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2 30 Cb 1599/1993-907 z 09. októbra 2006 bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi istinu 661 834,- Sk spolu s 0,1 % úrokom z omeškania za každý deň omeškania od 14. 10. 1993 do zaplatenia a trovami konania v sume 173 312,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie odporcu voči vyhovujúcemu výroku rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Obo 291/2006-935 zo 06. decembra 2007 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V poradí tretím rozsudkom č. k. Z - 2 30 Cb 1599/1993-1093 z 21. septembra 2011 (ktorý je predmetom preskúmania Najvyšším súdom Slovenskej republiky v tomto odvolacom konaní) Krajský súd v

Bratislave zamietol návrh a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania v sume 12 764,23 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Podaním navrhovateľa, označeným ako „Upresnenie petitu“ (doručeným súdu dňa 26. apríla 2010) navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 8 069,99,- eur spolu s 3 % úrokom z omeškania od 01. 04. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 01. 05. 1995 do zaplattenia a sumu 14 469,95,- eur spolu s 3 % úrokom z omeškania od 14. 10. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 01. 05. 1995 do zaplattenia. Ďalším podaním navrhovateľa, označeným ako „Upresnenie petitu“ (doručeným súdu dňa 10. decembra 2010) navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 8 069,99,- eur spolu s 3 % úrokom z omeškania od 01. 04. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 01. 05. 1995 do zaplattenia a sumu 14 377,23,- eur spolu s 3 % úrokom z omeškania od 14. 10. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 01. 05. 1995 do zaplattenia. Uznesením z 23. marca 2011 krajský súd pripustil zmenu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 8 069,99,- eur spolu s 3 % úrokom z omeškania od 01. 04. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 01. 05. 1995 do zaplattenia a sumu 14 377,23,- eur istiny spolu s 3 % úrokom z omeškania od 14. 10. 1993 do 30. 04. 1995 a s 22 % úrokom z omeškania z uvedenej istiny od 1.5. 1995 do zaplattenia. V odôvodnení písomného uznesenia súd uviedol, že spresnenie nároku navrhovateľa z 10. decembra 2010 posúdil ako zmenu návrhu podľa ust. § 95 O. s. p. Následne na základe námietky premlčania uplatnenej v konaní odporcom krajský súd napadnutým rozsudkom z 20. septembra 2011 návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

S vyššie uvedeným záverom krajského súdu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil.

Z návrhu na začatie konania vyplýva, že navrhovateľ sa domáha voči odporcovi zaplattenia peňažného plnenia, na základe opísania rozhodných skutkových okolností, z ktorých vyvodzuje uplatnený nárok. Právny titul (tzv. právnu kvalifikáciu) navrhovateľ v návrhu neuviedol, pričom nebol povinný tak ani urobiť, pretože v súlade s princípom „iura novit curia“ (súd pozná právo) je povinnosťou súdu uvedenie právneho titulu (dôvodu) navrhovateľom uplatneného práva. Z podaní navrhovateľa doručených súdu dňa 26. apríla 2010 a dňa 10. decembra 2010 (označených ako „Upresnenie petitu“) vyplýva, že navrhovateľ nimi zmenil - rozšíril petit pôvodne uplatnený v návrhu na začatie konania, keď namiesto zaplattenia sumy 661 834,- Sk (21 968,86,-eur) s 0,1 % úrokom z omeškania za každý deň omeškania od 14. 10. 1993 do zaplattenia (po čiastočnom zamietnutí návrhu v rozsudku krajského súdu z 19. októbra 1998) požadoval v podaní z 10. decembra 2010, aby súd zaviazal odporcu k zaplatteniu zo sumy 22 447,22,- eur (8 069,99,- eur + 14 377,23,- eur) s 3 % a 22 % s úrokom z omeškania z jednotlivých dlžných súm tak, ako to špecifikoval v tomto podaní, pričom k zmene skutkových okolností pôvodne uvedených v návrhu na začatie konania nedošlo. Z uvedeného je zrejmé, že k zmene návrhu podľa ust. § 95 ods. 1 O. s. p. došlo na základe podania navrhovateľa len v časti istiny a úroku z omeškania, o ktoré navrhovateľ rozšíril pôvodný návrh na začatie konania. Krajský súd preto pochybil, keď aj pôvodne uplatnený nárok považoval za zmenu návrhu, ktorej účinky podľa názoru súdu nastali dňom pripustenia zmeny návrhu (žaloby) na pojednávaní súdu dňa 23. marca 2011, pričom následne nesprávne konštatoval, že celý nárok navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný v súlade s ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého návrh na začatie konania v celom rozsahu zamietol prihladnuc na námietku premlčania uplatnenú v konaní odporcom.

Odvolací súd nesúhlasí s právnym posúdením námietky premlčania krajským súdom. Podľa zistenia krajského súdu malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť v rokoch 1992 a 1993. Keďže návrh na začatie konania bol doručený krajskému súdu dňa 13. decembra 1993, tak nárok navrhovateľa v ňom uplatnený nie je premlčaný. Iná situácia je u nároku, o ktorý bol podaním z roku 2010 rozšírený nárok (istina a úrok z omeškania), pôvodne uplatnený v návrhu na začatie konania. Vzhľadom na uvedené krajský súd sa bude musieť opätovne zaoberať právnym posúdením námietky premlčania uplatnenej v konaní odporcom po tom, čo zistí, že odporca sa na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatil a v akej výške. V tomto prípade úlohou krajského súdu bude uviesť aj konkrétnu skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 2 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vo veci predčasne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/

O. s. p. zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí o veci krajský súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (ust. § 224 ods. 3

O. s. p.).

Uznesenie prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.